

Tre alldeles nya visor : Den första:
En ny sjömanssång. Den andra: Kämpen
G...

18 B Skillingtryck E1905z3

E 1905z³

Tre alldeles

Nya Visor

Den första:

En ny sjömanssång.

Den andra:

Kämpen Grimborg.

Den tredje:

Folk-Visa.

Pris 12 öre.

Malmö, C. N. Andersson & C:s boktr., 1905.

Den första:

En ny Sjömanssång.

Mel.: "Den fattiga födan den knogar jag för" etc.

Wid sexton års ålder en längtan sig spred,
Då jag hade "läst fram för presten":
Att jag skulle plöja böjorna med,
Ta' styrmansexamen för resten.

Jag mönstrade ut på en skonare först,
Som köd, jag fick laga all maten,
Men svårast det var, jag led utaf törst,
I saltvatten dista jag faten.

Men "all right" det gick "merri well",
Till Tyskland wi styrde vår kosa
Och i detta språket jag blifwit så snäll,
Allt sedan jag lemnade Troja.

Nu hafwer jag farit i fyra års tid,
På skutor, den ena den andra,
Men saken är den, att det blifwer derwid,
Om "gubbarne" också mig frändra,

Eh, nu är jag styrman och lärd som en prest,
Det kan jag för eder berätta
Jag läger farwål af er nu till härnäst!
Nu skall wi vårt ankare lätta.

Eh vinden den blåser nu upp till sydväst
Och det är för och hela "knuten"
Ja, åter farwål af er, nu till härnäst,
Nu blåser det skarpt uti "fluten".

Författad af J. F. J. B.

Den andra:

Rämpen Grimborg.

Der sutto två kämpar en sommarqväll
Framför sin boning i nordens fjell,
Stallbröder woro de, söga rädda,
I jern och stål beständigt klädda.

Men Grimborg hette väl en af dem,
Han grep om hornet med fingrar fem
Han sa: Jag vågar att för min slida
Det fulla hornet i botten dricka.

Stallbroder, säg mig en trofast mö,
Så röd som rosor så hvit som snö,
En kungabotter så skön och fager,
Och henne genast till drud jag tager.

Den stallbrodern svarade genast då,
Om du på friaremal vill gå
En mö jag känner, så skön bland alla
Att henne vinna lär svårt sig falla.

Hon wistas uppå sin faders gård,
Inom ett hundrade kämpars wård,
Det kostar lifwet att dit sig wåga
Och efter jungfrun det minsta fråga.

Då will jag rida, strax Grimborg skref.
Jag lockas alltid af bardalef.
Ej som små jungfrur, jag går och krusar
Och kärleksbran mig ej mer rusar.

Stallbroder, sade den käre wän,
Den ditåt far kommer ej igen,
Den borgens kämpar de äro milda
Och kungens hofmän ej heller milda.

Käre, wisa mig wägen blott
Till denne konungens hof och flott.

Ja, Grimborg sade, ja du skall hafwa
Den gångarn hwite, som bäst kan trafwa.

De kämpar redo en midnattslund
Igenom borgens helga lund,
En bädd de sågo bland blomstren flöda
Det war ej watten men blodet röda.

Stateten wora af idel jern,
Mot Grimborgs styrka ett ringa wärn.
Med foten golfwen han sönderstötte
Och ingen wäktare honom mötte.

Till jungfruns dörr gick han ensam då,
Med jernstodd handste han klappar på
Statt upp min sköna, skjut ifrån regeln
På dörr'n ty annars jag bräcker spegeln.

Men jungfrun svarade, stolt och fräd,
Hvem är den friare djurf och läd?
Med ingen ännu jag mötte skände
Men hennes wrede ej Grimborg skände

På dörr'n han lade skuldran bred
Så lås och rigel föllo ned,
Den stolte friaren sig inträngde
Och dörren åter behändigt hängde.

Just inte höfvelig då han war,
Statt upp min sköna och war snar,
Det måste sig eber nu behaga,
Att mina söflar utaf mig draga.

På gylne stolen han satte sig,
Men jungfrun svarade utom sig:
Dina söflar jag ej draga tänker,
Din näsvisshet mig för mycket kränker.

Den stolte Grimborg skrattade då,
Han sprang i fängnen med söflar på,
Hans stora sporrar i denna willa
Det wackra tättel nu rispar illa.

Det gif nu genast till kungen bud,
Med magt will Grimborg sig taga brud.
Hos kungens dotter han redan hwilar
Och till undsättning ej någon ilar.

Och kungen ropar i wredesmod:
Upp kämpar, gerningen kräfwer blod,
I stål er kläden, men passen tiden
Ty Grimborg är som en björn i striden.

De kämpar sprungo i fullt galopp
Och dörren wille de söta opp.
När Grimborg hörde på dörren klämta
Han sa: Jag kommer, men wänta, wänta.

Han kom som stormen på upprödt haf,
Hwärt kämpahufvud han högg utaf.
Som gräs af strå, för hwärt huga han gjorde
Stray ingen mer honom i wa torde.

Men kort förrän det blef ljusan dag
De föllo hundrade för hans slag,
Sin fridshäst nu han till dörren ledde,
Och sen till afresa sig beredde.

Han tog nu jungfrun i ljustwit hand,
Han sade: Kom, följ mig till mitt land.
På sadeln knappen han henne höjde
Och något motstånd han ej mera röjde

Men Grimborg skannade inte förr
Än han stod framför sin egen dörr.
Der stod nu modren och neg och sade:
Wälkommen hem, jag dig wäntat hade.

Men säg mig hwem är din unga brud,
Som dig nu följer i tyrbar skrud,
Med gyllne bälte och härliq smycke,
Hon måste winna all werldens tycke.

Men Grimborg swara de att hon är:
En kungadotter mig hjertligt kär

Med swärdet hafwer jag henne togit
Och hennes mäktare nederflagit.

På höganeloft han följt sin mö,
Med henne will han lefwa, dö;
Han sa' till henne: Will du min blifwa,
Och hand och hjerta åt mig gifwa?

Jungfrun hon swarade blygsamt då:
Hvem är som kan emot Grimborg stå?
Min man, min herre, det må du wara,
Ty du har styrka att mig förswara.

Så hölls der bröllop, så dracks ur horn,
Och lurur hördes från mäktartorn,
Det unga paret till fångs man leder,
När midnatt sig öfwer jorden breder.

Den nya dagen så jar gry,
Ett wapenbrak biter gärdnen hördes,
Af hwilken sömnen af mängen stordes.

En ställad hop af hofmän stod
Kring Grimborgs ärd uti öfvermod
In trängde lämnat som hördes fråga
Om inte Grimborg sig ut förs waga.

De slogo på bröstet med wapen, spjut
Ur Grimborg hemma så stafi hon ut,
Så ropte hela hennes lifsa släta,
Men ännu hördes det ingen swara.

Men Grimborg som en windsqubbig låg,
För spjut och spjut han ej himlen jäg,
Han sade: Jag står ut till er skall trada,
Men annorlunda skall jag mig klada.

Hans unga brud hon war ej sen,
Hon drog höflarne på hans ben.
Kring hårten spände hon swärd och bälte,
Och satte helmen uppå sitt ställe.

Sen fleg han ut på trappan bred
Han högg omkring sig på kämpasid:
De remnade och de hjälmur flyfdes,
De stolta hofmän ej mera yfdes.

De föllo tusende för hans swärd,
Den leken blef dem helt ömkanswärd,
Och ingen enda sig orkar röra
Att rida hem och budskap göra.

Men Grimborg war ej trött, ej seg
Han genast på sin stridshäst fleg
Ejels så red han till kungaborgen
Och bådär kungen den nya sorgen.

Då fleg han in till Hans Mojeslät
Så golfwet swigtade för hans hjärt,
Men kungens tjenare stodo bleka,
Dem syntes swårt att med Grimborg leka.

Men kungen sade: blott swara mig,
De tappre hofmän jag sände dig,
Säg hwar äro de alla, alla?
Jo, de hwila nu i Walhalla.

Der ligga många uppå min gård.
Den leken blef dem för myten swär,
Och kungen ropte: jag hämnad skall taga
Och hädan skall du ej mera draga.

Och kungen med sina swenners hop,
Som swärden höjde med glädjerop,
Tillstänger borggå'rn dit Grimborg trängde
Och hastigt sig på sin stridshäst swängde.

Hans swärd det blytrrar rundt omkring,
I denna hofmäns tillslutna ring,
Och intet säråd och intet stungen
Han stod allena till slut med kungen.

Och Grimborg såg ut så fruktanswärd
Han blodet torkar utaf sitt swärd;

Han sa' till kungen: blott för din krona
Och för din dotter vill jag dig stona.

Kungen sade: du man af jern,
Tag du min dotter blif landets wärn!
Ur hättre jag har dig på min sida,
Än för din framgång emot dig strida.

Grimborg red hem, han blef i frid
Och hwad han gjorde det blef berwid,
Och ingen fiende sig wägar röra,
Så länge swärdet han orkar föra.

Grimborgs sista ord.

Om allt gick redligt till på jorden
Om endast bygden blef belönt,
Om man den andre ej bedrog,
Om äran fanns der äran blänkte,
Om meniskan talte hwad hon tänkte,
Då wore lifwet lyckligt nog.

Den tredje:

Golf-wisa.

Och Jungfrun gick te' killan,
hon skulle hemta wann:
der stod en liten haselgren,
han war så mycket grann.

"Ät hör du liten haselgren,
hwarför är du så grann?"

"Jag äter mull och dricker wann,
derför är jag så grann."

"Ät hör du liten jungfru,
hwarför är du så fin?"

"Jag äter sodar, dricker win,
derför är jag så fin."

Inletpst. Åkeups auktion. Kat. 237/123. 1981. Pris: 60.-
Acc. nr 1981/24.